

pili pozemek od manželů F.-ových. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na manželích, Alfredu a Žofii B-ových pro svou vykonatelnou pohledávku bezúčinnosti kupní smlouvy, již žalovaní koupili pozemek od manželů F-ových. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Odvolací soud zjistil, že otec žalovaného dal mu v roce 1929, když stavěl, 20.000 Kč jako výbavu, a dospěl ze zjištění toho k názoru, že jde v případě tom u otce o splnění zákonného závazku, tudíž o takové bezplatné dlužníkově věnování, kterému nelze podle § 3 čís. 1 odp. řádu (nař. čís. z 10. prosince 1914 čís. 337 ř. zák.) odporovati. Právní názor odvolacího soudu napadá dovolání s hlediska dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. z dvojího důvodu, jednak, že otec neměl v souzeném případě vůbec povinnost dáti synovi věno, správně výbavu, nechav ho vyučiti čalouníkem, jednak že neměl povinnosti dáti mu 20.000 Kč, ježto částka ta nebyla přiměřená jeho jmění, neboť mu vlastně daroval celé své jmění, a jest proto částka 20.000 Kč za takových okolností přemrštěnou. Leč s dovoláním nelze souhlasiti. Pokud jde o námitku prvou přehlíží dovolatel účel výbavy, kterou podle zjištění odvolacího soudu dal otec synovi. Podle § 1231 obč. zák. jsou rodiče povinni dáti synovi jako ženichovi výbavu přiměřenou jejich jmění (§§ 1220—1223 obč. zák.) a jest tedy účelem výbavy poskytnouti synovi prostředky pro první zařízení manželské domácnosti (rozhodnutí čís. 1469 sb. n. s.). V té okolnosti tudíž, že otec nechal syna vyučiti čalouníkem, nelze ještě spatřovati splnění povinností otce k synovi podle § 1231 obč. zák. Námitka druhá, vrcholící v tom, že částka 20.000 Kč není přiměřená jmění otcovu, jest opožděná a nelze k ní podle § 482 a 513 c. ř. s. přihlížeti, an ji žalobce neuplatnil v řízení první stolice proti přednesu žalovaných, že otec dal uvedenou částku synovi za tím účelem, aby splnil k němu svou zákonnou povinnost podle § 1231 obč. zák. Poskytl-li tudíž otec žalovaného tomuto částku 20.000 Kč za tím účelem, jak zjistily nižší soudy, aby splnil k němu svou povinnost podle § 1231 obč. zák., jde o splnění zákonné povinnosti, které nelze podřaditi takovému bezplatnému věnování dlužníkově, jemuž lze odporovati podle § 3 čís. 1 odp. řádu.

Čís. 13031.

V řízení o určení odškodného podle §§ 22 až 34 železničního vyvlastňovacího zákona ze dne 18. února 1878 čís. 30. ř. z. jest mimořádný dovolací rekurs přípustný, ale jen za podmínek § 46 (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1933, R I 884/33.)

V řízení o určení odškodného podle železničního vyvlastňovacího zákona podal proti souhlasným usnesením nižších soudů československý gerár dovolací rekurs, jemuž Nejvyšším soudem nevyhověl.

D ů v o d y:

Jak blíže doličeno v rozhodnutí čís. 3057 sb. n. s., platí v řízení o určení odškodného podle §§ 22 až 34 železničního vyvlastňovacího zákona ze dne 18. února 1878 čís. 30 ř. zák. o přípustnosti opravných prostředků předpisy nesporného řízení. Lze proto v tomto řízení podle § 46 (2) zákona o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. podati do souhlasných usnesení nižších soudů dovolací rekurs jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. O takový rekurs jde v tomto případě a podává jej stěžující si československý stát, jak výslovně v rekursu uvádí, pro neúplnost řízení, rozpor se spisy a pro nesprávné ocenění postránce skutkové i právní. Neúplnost řízení a nesprávné ocenění postránce skutkové i právní není však, jak již uvedeno, důvodem k dovolacímu rekursu podle § 46 (2) zák. č. 100/1931 sb. z. a n. a nelze se proto obíratí příslušnými vývody dovolacího rekursu. Rozpor se spisy spatřuje stěžovatel v tom, že rekursní soud nepřihlížel k vyšetřené okolnosti, že v sousedství vyvlastněného pozemku byly prodávány pozemky za cenu nižší než 10 Kč za m². Než tato okolnost byla známa rekursnímu soudu, neboť sám dal doplniti řízení v tomto směru, a přes to právě tak jako prvý soud uznal za přiměřenou cenu 10 Kč za m². Nelze proto vytýkati napadenému usnesení, že se ocitá v rozporu se spisy, nýbrž jde jen o zákonem připuštěné volné ocenění hodnoty vyvlastněného pozemku, jež nepodléká při souhlasných rozhodnutích nižších soudů přezkumu nejvyššího soudu.

Čís. 13032.

Sudiště podle § 87 a) j. n.

Pro počítání dvouleté lhůty od poslední objednávky jest rozhodný den podání žaloby, nikoliv doba, kdy uplatněn důvod příslušnosti podle § 87 a) j. n. ve sporu.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1933, R I 1062/33.)

Žalobu, již se domáhala žalující akciová společnost na žalovaném obchodníku zaplacení z objednávek, posléze ze dne 2. listopadu 1929 a 27. listopadu 1929, zadala žalobkyně dne 31. října 1931 na okresním soudě v P., odůvodňujíc místní příslušnost dovolaného soudu ustanovením § 87 a) j. n. Soud první stolice vyhověl námitce místní nepřislušnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. D ů v o d y: Správné jsou vývody stížnosti, pokud se v nich poukazuje k tomu, že napadené usnesení uvádí, že nelze použití § 87 písm. a) j. n., poněvadž od poslední objednávky nesmí uplynouti více než dva roky. Nepopřeno je totiž, že žaluje akciová společnost, tedy protokolovaná obchodní společnost a že žalován je obchodník, že jde o pohledávku žalobkyně z prodeje, k němuž došlo v oboru jejího obchodu, dále předloženými listinami je prokázáno, že objednávky i odeslání (příjetí) zboží jsou prokázány listinami a že poslední